

uforsvarligt Forhold“ er aldeles uholdbar. Jeg maa dog maaske dertil føje, at naar den højtærede Minister sagde, at vi Jurister skelne mellem almindelig og grov Skødesløshed, saa er det sandt nok, men denne Adskillelse findes ikke i § 7 i den nævnte Lov, der staar Tale om „Skødesløshed“ i Almindelighed, der altsaa omfatter begge Dele. Men dertil kommer, at naar Ministeren fremdrager denne Adskillelse, som ganske vist findes andre Steder, mellem almindelig og grov Skødesløshed og hævder, at det, der her foreligger fra Assessor Finsens Side, ikke er grov Skødesløshed, udtaler han altsaa, at det er almindelig Skødesløshed, og siger dermed om hele vor Dommerstand, at det er „almindeligt“ at den bærer sig saaledes ad, som Assessor Finsen har baaret sig ad her. — Maa jeg med Hensyn til hvad jeg før fremdrog, kun konstatere, at den højtærede Minister ikke har gjort Forsøg paa at forklare os, hvorledes den Avancement- og Konstitutionspraksis, som stadig stærkere slaas fast fra Justitsministeriets Side, kan forenes med den rette Betragtning af Domstolenes Uafhængighed og Dommernes Uafhængighedsfølelse. Naar den højtærede Minister dernæst med Hensyn til de Klager, der ere fremkomne over Politibetjente, og ogsaa det Tilfælde, der var nævnt med Hensyn til Herredsfogeden i Bjerre Herred, atter „skød paa Hjemmel“, som vi Jurister sige, henviste til andre, paa hvem Ansvar et hviler — med Hensyn til Politibetjentene efter Forordningen af 28de Marts 1845 paa Retten og med Hensyn til Retsbetjentene paa Amtmanden — saa have vi her hverken med Retterne eller Amtmanden at gøre. Her have vi Administrationens Chef for os, og det er til ham, vi maa henvende vore Klager og fremsætte vore Anker. Det er den højtærede Justitsministers Sag at svare for sine underordnede Embedsmænd. Den højtærede Minister siger, at det er kun, naar der foreligger Forsømmelser fra disse underordnede Embedsmænds Side, at det tilkommer Justitsministeriet at gribe ind. Ja vel, men det er jo netop det, der ankes over, at der foreligger saadanne Forsømmelser fra disse underordnede Embedsmænds Side, og saa var det Justitsministeriets Sag at gribe ind. Derfor maa det bære Ansvar et. Hvad særlig angaar det Tilfælde, jeg nævnte før, om Overbetjent Valdemar Petersens Forhold under de for Højesteret foreliggende Sylow—Sager, kom den højtærede Minister slet ikke ind paa det. Men det er vist ogsaa saa graverende for Ju-

stitsministeriet, at jeg nok tror, det gjør rettest og forsigtigst i, naar det ikke vil gøre noget ved det, saa at tie stille derom. Men jeg vil netop med Hensyn til dette Tilfælde fremhæve, at der kan Justitsministeriet neppe paaberaabe sig, at det ikke vidste noget om den Sag, at det var noget, som Retten havde maattet henlede dets Opmærksomhed paa eller andre føre Klage over. Thi det viste sig jo, at Justitsministeriet fulgte den Sags Udvikling med saa spændt Opmærksomhed, at der neppe gik mange Timer, i alt Fald ikke mange Dage, efter Højesteretsdommens Afsigelse, før Dr. Sylow havde sin Udnævnelse til Birke-dommer paa Frederiksberg, skønt han, efter hvad der forelaa for Offentligheden, end ikke fandtes mellem Ansøgerne.

Jeg ved ikke, om jeg nu tør komme med min Dagsorden igen for ikke at afskære den højtærede Minister fra at svare? (Afbrydelse af *Justitsministeren*). Jeg vil da først afvente, om Ministeren ønsker at svare.

Justitsministeren (Goos): Jeg skal kun ganske kort bemærke, at det med Hensyn til de flere Tilfælde, som det ærede Medlem for Præstø (Svend Høgsbro) fremdrog, ikke er konstateret for Justitsministeriet, at der har fundet nogen Forsømmelse Sted fra de Myndigheders Side, hvem det efter Loven paahviler i første Instans at beskæftige sig med Spørgsmaalet, og at jeg med Hensyn til adskillige andre Punkter, som det ærede Medlem fremdrog, ikke har anset hverken Tid eller Lejlighed for naturlig til ved denne Forespørgsel at komme ind paa et saa stort Spørgsmaal som det om Besættelsen af Retsbetjentembeder, men at jeg i øvrigt finder denne Praksis, som i denne Henseende følges, fuldstændig rigtig.

Svend Høgsbro: Ja, det var der vel egentlig ingen, der tvivlede om, at Ministeren finder den Praksis rigtig. Derom vidner jo ganske særlig Ministerens eget Forhold til Embedsbesættelser.

Jeg skal nu genoptage det Forslag til Dagsordenen, som jeg før stillede. Jeg behøver jo ikke at oplæse det igen. Der er altsaa deri udtalt en Misbilligelse af Ministerens Forhold til Retsreformen. Maa jeg kun hertil knytte et Par Ord over for dem, der have anbefalet at stemme derimod, Kendsgerningerne ere, at der er gaaet 52 Aar, siden Grundloven paabød, at vi skulde have en Retsplejereform, at der har været udarbejdet 10 Forslag til en